

Kaukalon laidalle syntynyt

Jääkiekkourani alkoi ikivanhoilla hokkareilla, joilla juoksin pitkin jäätä. Näin minulle on kerrottu. Olin kai 5- tai 6-vuotias. Lähin luistelukenttä oli kotitalon aidan takana. Harva se talviaamu heräsin kaukalosta kuuluvaan kolinaan.

Koivistonkylässä oli paljon samanikäisiä leikkikavereita, joiden kanssa ulkona puuhailtiin ja urheiltiin, kesät talvet. Ei siinä muuta vapaa-ajan viihdykettä tarvittu. Tampereella oli paljon ulkojäitä ja myös paljon innokkaita jääkiekon harrastajia. Vuonna 1965 rakennetusta Hakametsän hallista tuli Suomen ensimmäinen jäähalli, vuotta ennen Helsinkiä.

Samaa uskallusta toivon Tampereelta löytyvän vielä nykyäänkin. Uusi monitoimihalli kaupungin keskustassa toisi uutta virtaa. Paikalleen ei saa jäädä, vaan kehityksessä on pysyttävä mukana. Olisi hienoa nähdä jääkiekon MM-kisat ja myös muiden urheilulajien EM- tai MM-kisoja omassa kotikaupungissani, sen sydämessä.

Tampere on komea kaupunki, jota kelpaa muulle maailmalle esitellä. Kannas kahden järven välissä, ja luonto aina lähellä. Vien vieraan Tampereella aina jonnekin, josta näkee kauas, Pyynikin näkötorniin tai Näsinneulaan. On kulttuurista, urheilua ja ravintoloita. Täällä on helppoa elää vaikka minkälaista elämää.

Ulkomailla jääkiekon parissa vietetyt kymmenen vuotta antoivat kielitaidon lisäksi avarakatseisuutta, sopeutumiskykyä ja tieteenkin elämäkokemusta. Kun palasin perheeni kanssa Suomeen ja Tampereelle, Koivistonkylään, olin uusien haasteiden edessä. Aivan niin kuin nytkin. Jääkiekkouran jälkeen jatkan töitä omassa yrityksessä. Ja mikä parasta, hommia riittää.

En minä jääkiekkoa silti koskaan kokonaan hylkää, kyllä se on selkäytimessä. Valmennus saattaisi kiinnostaa, mutta silloin on oltava valmis laittamaan itsensä likoon täysillä. Vastuu on niin suuri. Urheilun parissa oppii jo nuorena polkemaan niin ylä- kuin alamäkiäkin. Mutta molempia pitää olla, se kuuluu asiaan, niin urheilussa kuin elämässä yleensäkin.

Kesällä viihdyn mökillä Teiskossa, veneilen ja puuhastelen. Mutta laumaeläin kun olen, niin en kauaa jaksa yksin olla. Saunan lauteilla vietetyn yksinäisen hetken jälkeen olen jo valmis lähtemään naapurin kyläilemään. Onneksi puhelin on aina lähettyvillä.

Tamperelaisuutta minussa edustaa normaali, tasainen elämämeno, ei hötkyillä turhia. Tamperelainen ei tyrkytä itseään, mutta on ystävällinen ja avulias. Se ei ole välinpitämättömyyttä, vaan tampere-laista rentoutta.

Raipe Helminen